

. . . Почватъ тълкувания. Младитѣ учители недовѣрватъ, секашъ, на силитѣ си: не всѣкому е дадено да проучва! А едно младо—отъ далеченъ жгълъ на масата—мънка: „не избива ли всичко това пакъ на нѣкакво народничество? Стига сме търсили народа си: нека потърсимъ човѣка въобще. . .“

Може ли да се говори за народничество у насъ,! Думата е взета отъ руската литература и пунктува строго революционенъ актъ срещу срѣдновѣковието въ царска Русия. Живѣло се е тамъ въ старинно разграничение: дворяни, мещани и мужици. Последнитѣ сж били „крепостни“ т. е. достояние на чифлика. Аграрьтъ е можелъ не само да ги бие, да ги безчести и да ги продава, но и да ги убива. . . И ето, дошло най-последно време: първитѣ хора на руската общественостъ сж отрекли всичко това въ самитѣ си души. Даже графове и князе обявяватъ „мужика“ за свой „по-малкъ братъ“. И се почва „хождение въ народъ“: младежи отъ най-високо обществено стѣпало сж навличали мужишки рубашки и сж се залоствали изъ тъмни селца да служатъ „на по-малкия братъ“ (съ малко мистицизъмъ: да постигнатъ „изкупление“ въ задгробния животъ. . .).

Имахме ли нѣщо подобно у насъ? „Хождението въ народа“ ние почнахме просто отъ гладъ. Идѣхме отъ скотовѣдско-еснафскитѣ градове и паланки. А тѣ се провалиха икономически, защото следъ освобождението националното ни стопанство трѣбваше да се превърне отъ скотовѣдско на земеделско. И